

Arie Romein

WAAROM GA IK NAAR DE KERK?

Brief aan een jongere vriend

Beste Peter,

Dat was een onverwacht gesprek, vorige week. Zomaar spontaan over niet geringe levensvragen! We praatten ook over het geloof. Je hoorde van mij iets over de kerk. Voor jou een onbekend fenomeen. Je ouders gingen er vroeger wel heen, later niet meer. Ze praten er liever niet over. Ineens vroeg je mij, een beetje uitdagend, op de man af: Waarom ga jij naar de kerk? Ik antwoordde dat ik kerkgang niet zou kunnen missen. Jij lachte even, mompelde iets over een onmogelijk tijdstip: 's zondags, uitslaapdag, om half 10... Toen keek je nogal ernstig en zei: Jij stáát voor de kerk, nietwaar? Ik zie er eerlijk gezegd niks in. Toch zou ik zou best graag willen weten waarom jij naar de kerk gaat. Kun je er niet buiten? Wat heeft het voor waarde? Voelen kerkmensen zich beter dan anderen? En dan... er zijn zo véél kerken... wat is de beste kerk dan wel?

Ik vroeg je: Mag ik daar eens rustig over nadenken en het voor jou op een rijtje zetten? Okee, zei je.

Ik heb mijn motieven ook voor mezelf eens geordend en kwam tot de conclusie dat ik niet zo gauw volledig kan zijn. Ik heb een boek in mijn bezit, van een professor, waarin de vraag "Waarom zou ik naar de kerk gaan?" van twee en twintig antwoorden wordt voorzien! Ik probeer maar gewoon mijn eigen gedachten hierover te verwoorden.

Je weet dat in de kerk de bijbel centraal staat. Dat buitengewone boek is een onuitputtelijke bron en je hebt wel begrepen dat ik dat boek van meer dan menselijke oorsprong beschouw. Het is oermenselijk, maar komt toch van "de andere kant". Uit die bron put de kerk haar boodschap. Elke kerkdienst is een kans om uit die bron te drinken!

Ik beleef er veel aan. Niet altijd, maar meestal wel. Ik vind er antwoorden op de echte levensvragen, zoals: Waar kom ik vandaan? Wie is God? Waar leef ik voor? Wat is de zin van het bestaan? Wat betekenen de andere mensen voor mij? Waar gaat het met deze wereld naar toe? Vind jij ook niet dat geen mens om deze vragen heen kan en mag?

Waarom ga ik naar de kerk? Om iets van God te vernemen. Het is mijn vaste overtuiging dat wij er zijn voor Hem. Maar in de kerk hoor ik dat Hij er ook voor mij wil zijn. In de bijbel wordt iets verteld over zijn naam. Die is merkwaardig, het is een werkwoord dat betekent "Ik ben er voor jou". Over zijn diepste wezen wordt onthuld dat dit "liefde" is. Zet dat jou ook niet aan het denken?

Ik ga ook naar de kerk om er samen met anderen te zijn. Het is een gemeenschap van mensen van allerlei afkomst, leeftijd, mening, beroep, die "iets hebben" met God en met Jezus. We noemen de kerk dan ook graag "gemeente". Je luistert met elkaar, zingt met elkaar, ontmoet elkaar voor en na, kortom: het onderstreept dat je niet op je eentje leeft en gelooft, maar samen. Kerk is samen. Dat vind ik belangrijk.

Ik had het al over zingen. Waar wordt nu nog samen gezongen, behalve drie deuntjes in het stadion of meedeinend met een popconcert op de radio? In de kerk zingen we. Ik weet wel, jij als pop-liefhebber zal onze kerkzang niet zo waarderen, ook vanwege de dominante plaats die het kerkorgel daarbij heeft – voor liefhebbers overigens een prachtinstrument – maar ik geniet toch vaak van dat zingen. De liederen zijn poëtisch en melodisch dikwijls prachtig!

Weet je waarom ik ook naar de kerk ga? Daar zul je misschien van opkijken... Om mijzelf te laten corrigeren. Toch is dat heel essentieel in de kerk. De boodschap die God aan ons heeft bevat ook een soort vermaning: Ken jezelf. Het is "zonde" van je leven als je het niet stelt in dienst van God en je medemensen. Dan bereik je je doel als mens niet. Eerlijk gezegd, Peter, gaat het nog dieper in die kerk: het wordt je aangezegd dat je niet bent zoals je zou moeten zijn. Het gekke is dat mij dat niet tegen de borst stuit en dat ik het niet afdoe als "pessimistisch mensbeeld". Dat komt omdat mij tegelijk ook wordt verkondigd dat God mijn fouten, schulden, gebreken vergeeft. Om dat telkens weer ingeprent te krijgen ga ik naar de kerk.

Denk niet te gering over de inhoud van "kerk". Het gaat natuurlijk vooral om geloof en om visie op grond van geloof. In de kerk probeert men in preken, liederen, bezinning en gesprek mensen visie te laten krijgen op de zin van het leven, perspectief op toekomst, taken voor de samenleving en nog veel meer. Dat laatstgenoemde is niet onbelangrijk vind ik. Je wordt gemotiveerd om wat voor een ander te betekenen, soms in de vorm van concrete hulpverlening. Onze kerk heeft ook "diaconaat" – zo heet dat in het jargon – en dan gaat het om het inzamelen van geld, inzet, betrokkenheid, meeleven met mensen in nood, over de hele wereld. Ja, de kerk zamelt altijd geld in. Voor dat diaconaat en uiteraard ook voor haar eigen voortbestaan. De kerk gééft niet alleen, ze vráágt ook wat. Soms nadrukkelijk persoonlijke inzet. Zo zijn er nogal wat mensen actief in en voor de kerk. In een ambt, zoals dominees, ouderlingen, diakenen. Of als koster. Of als medewerker op talloos veel manieren: voor het bezoeken van zieken en ouden, voor gesprekskringen, voor jeugdwerk, voor financieel beheer, voor deelname aan de nodige vergaderingen, voor de wereldwinkel, voor... het is werkelijk een zeer gevarieerde en actieve "levenskring" in de samenleving! Kerk is dan ook veel en veel meer dan een uurtje in een kerkgebouw zitten te zitten, Peter.

Ik prijs je de kerk aan, maar ik prijs haar niet de hemel in (al is dat een einddoel!).

Want helaas is niets menselijks vreemd aan de kerk. Ook in de kerk vind je, net als overal, ondeugden zoals jaloersheid, naijver, heerszucht, ijdelheid, roddel... Waaraan je maar ziet dat die "correctie", waar ik het al over had, beslist nodig is. Kerkmensen zijn absoluut niet beter dan andere mensen. Echt niet.

Toch sta ik er voor, voor die kerk. Ik ervaar daar soms ook bemoediging. Ik weet niet hoe het jou vergaat, maar ik ben wel eens behoorlijk "putterig". Dan zie ik het met mezelf en deze wereld helemaal niet meer zitten. Eerlijk gezegd ga ik in zo 'n periode meer naar de kerk uit gewoonte dan uit verlangen. Moedeloos zit je tussen de mensen. En dan krijg ik toch soms een bemoediging... een beetje moed... dat is genoeg. Hoe ik dat in die kerk dan krijg? Heel verschillend. Een woord in de preek van een dominee. Een regel in een vers dat we zingen. Een knikje van een medekerkganger.

Tenslotte bedacht ik nog iets. Die professor in dat boek over motieven voor kerkgang noemt ook dit: je gaat naar de kerk om de zin van de zondag te verwerklijken en om rust te vinden. Nou, dat is voor mij één geheel: zondag rustdag. Ik vind in die kerk ook rust. De rust van stilte, bezinning en, niet te vergeten, gebed. Bidden is stil worden en je woorden van verlangen te binnen brengen. Peter, dat kan ik niet missen. Er zijn momenten in zo 'n kerkdienst dat er een echte, stille rust in mij komt. Waar komt die vandaan? Is het een besef dat er een God is die mij kent? Een gemeenschap van mensen waar ik bij hoor? Een ruimte van zingeving waar ik een eigen plek heb? Alle drie, denk ik.

Ik ga deze lange brief afronden. Nog één ding vroeg jij mij: dat veelvoud van kerken, wat moeten we daarmee?

Tja, dat vind ik zelf ook erg verkeerd, die verdeeldheid. Eigenlijk zou er maar één kerk moeten zijn, één adres "Kerk van Christus" in elke woonplaats. Ik ben blij met een proces van

eenwording, dat in Nederland op gang gekomen is. “Samen op Weg” heette dat en het leidde tot de vereniging van drie protestantse kerken.

Niet één bepaalde kerk is voor mij de ware kerk. Elke kerk benadrukt een bepaalde waarheid met wat meer klemtoon. Wel voel ik mij, op mijn plekje en in mijn kerkgemeente, deel van een wereldwijde gemeenschap van mensen die in God geloven en Christus als hun verlosser belijden.

Je begrijpt het wel: de kerk is voor mij onmisbaar. In de traditie wordt de kerk wel “moeder” genoemd. Moeder leert je praten en lopen, leert je hoe je moet leven. Zij geeft geborgenheid, warmte, zorg, liefde. Daar kan ik niet buiten. Daarom ga ik naar de kerk.

Een hartelijke groet en tot ziens,

Arie